

Golj'fiva kača

„Golj'fiva kača“ je ravnokar izlezla ter stane 20 vinarjev takojšnjega plačila brez dostavljanja na dom. Kdor hoče imeti list na doma dostavljen, naj si najame postrežka.

Geslo:

„Mor'biti, da, kdor zdaj vesel prepeva,
„Na trdem tlaku že pred koncem dneva
„Smrčé trobental bo: memento, môra!“

Naslova za brzojave se nismo pogruntali,
Telefona si ne upamo vpeljati, ker v uredništvu pre-
pogostoma grmi in treska.

Uredništvo se nahaja danes v Zvezdi, prve dni mesecev po gostilnah in kavarnah, kasneje pa doma. Rokopisi naj se pošiljajo takim listom, ki so zaradi njih navadno v zadregi.

PREŠEREN NA VESELICI.

(Jako poučna humoreska, spisal Ferdo Plemič.)

I.

Prešeren je zgodaj vstal v Eliziju in stegnil je krepke roke od sebe. V prvo je prav pošteno zdehnil, potem pa si je oblekel hlače.

„Kje hudirja neki ostaja Čop. Saj sva se domenila, da pojdeva danes skupaj v kavarno. Že ga čujem, tu je.“

Res, v tem hipu vstopi Čop, suknjo skrbno zapeto.

„Dobro jutro, France!“

„Dobro, dobro, prav da si prišel, ker jaz sem danes presneto lačen. Pojdiva!“

„Počakaj, no, malce! Saj se nama nikamor ne mudi. Nekaj bi ti rad pokazal“, de svečano Čop.

„Pokazal? Pa ne morda zvezek svojih poezij!“

„Nič se ne boj France, med poete ne pojdem, tudi tu ne v Eliziju. A „Slovenski Narod“ . . .“

„Za Boga, govori tiho!“

„Slovenski Narod“ imam.“

„Imaš? Oj Čopek zlati, kar ven z njim!“

„Zapri poprej veternice! Tako, tukaj je.“

„Kako si ga neki Jobil? Že „Ago ga nisva videla.“

„Nek liberallec je ponesrečil v morju in, ker je bil drugače dober človek, prišel je v nebesa. Seveda par dni se je pomudil v vicah in zato je številka stareja.“

„Nič ne de. Si jo že prebral?“

„Da, vso noč sem bral, pa nekaj posebnega sem našel v njej.“

„Kaj neki?“

„Spomenik ti postavljajo France, velikanski spomenik v Ljubljani, na Marijinem trgu.“

„Mamka božja!“

„Jutri, 16. t. m. bo pa veselica v Ljubljani, da se pokrijejo poslednji stroški.“

„Vérvat' v tēbe móč mi ni.“

„Kaj ne boš verjel, tu stoji črno na belem. „Prešernova veselica“. Le beri, pa boš verjel.“

„Saj res, čudno, čudno!“

„Njih sōnce ti si.“

„Solnce, Čopek, sedaj se reče solnce.“

„Jaz govorim, kakor si ti sam pisal.“

„Ali komu je vse to padlo v glavo?“

„Ljubljanskim gospem in gospodičnam.“

„Od nékdej lepé so Ljubljanke slovéle.“

„Če le kdaj, sedaj si prav rekel. Pa veš kaj France, če bi šla midva tudi k veselici.“

„Hm, hm, z mano bo težava.“

„Kako to?“

„Jaz namreč za celih šest tednov ne smem prositi dovoljenja, da bi zapustil Elizij.“

„Kako to? O tem ne vem nič?“

„Ne? Ves Elizij je o tem škandalu govoril, pa ti ničesar ne veš. Nu ja, si se pa zopet vglobil v ono japonsko slovnico, fi jezikožerec.“

„Dovoli, to je koristno in potrebno. Saj veš, da sem jaz tolmač v nebesih in sedaj prihajajo Japonci kar trumoma. Pa povej, kaj se ti je prigodilo.“

„Kriv je bil vsega ta Kastelec. Dobila sva dopust in halo sva jo krenila v Šiško. Kastelec se ga je bil pošteno nalezal.“

„Pa ti?“

„Nu, malce moker sem bil tudi. Proti večeru jo udariva v Ljubljano. Kastelec me je držal pod pazduho in pel je na vse grlo, ono „mila, mila lunica“ je pel, da je postal kar hripav. Jaz sim dólgo úpal in se bál, da naju ne zasači kak redar. Ali moj úp je šél po vōdi; na rotovžu sva sklenila lep večer. Pa to še ni bilo nič hudega, glavna stvar je bila, da sva se prebu-

dila, ko je že potekel dopust. Sveti Peter je naju najprej ozmerjal, no pustil je naju le vender noter, a naznanil je vso stvar višjim krogom. Servus, Čopek, to sva jo skupila, sosebno ko se je izvedelo, kaj je Kastelec pel. Sedaj imam šest tednov hišnega zapora.“

„To je trdo!“

„Trši nego li japonski jezik!“

„Hm, tu je treba zvijače, da se zmuzneva skozi nebeška vrata ven. Noter naju morajo tako pa tako pustiti.“

„Glavna reč je, da sveti Peter zaspi ob vratih. Nič ne veš, kako bi se to dalo narediti, Čopek?“

„E veš kaj, kakšne sentimentalne poezije mu dava, pa bo zadrnjohal.“

„Bravo, bravo, vidi se, da se nisi zaman učil 19 jezikov.“

„Prosim, dvajset.“

„Saj res, še japonski.“

„Kako pa je z denarci, France?“

„Hm, to je moja stara pesen. Nekaj sem ga imel oni dan, pa Kastelec je mošnico mi rejêno, djál popolnoma na súho.“

„Potem sva v slabih vodah.“

„Kaj tudi ti, Čopek?“ in Prešern je mignil z razpetimi prsti prav pomenljivo.

„Tudi jaz.“

„Hm, veš kaj, svetega Florijana bo treba napumpati.“

„Zakaj pa njega?“

„Druge sem že vse po vrsti. Kaj hočeš, pevc živi, umrjê brez dnárja.“

„Tedaj napumpaj ga!“

„Kaj pa, vzameva koga s seboj, kaj ženske družbe? Vselej mož nar mánj zaprávi, ak ženico 'má seboj!“

„Ne, dragi, ženske ne bova vlačila s seboj.“

„Nu, nu, nič ne bodi hud. Pojdeva pa sama!“

„Kaj pa, France, če bo dež? Dežnik vlačiti s seboj k veselici, to ni nič.“

„Saj ga tudi ne bova, naj lijê kar hoče. Sicer pa vreména bódo Kránjcam se zjasníle.“

„Da bi le ne bil slab prerok.“

„Če tudi, kaj zato, pa spojem še kakšno tako: Vsi pójte rákam žvižgat, lažnjivi prátikárji.“

„Seveda, ti si vedno kaj pripraven kakšno zakrožit, moker bom pa jaz.“

„Čopek, nikar mi siten ne postajaj!“

„Ej saj nisem, le malce me skibi zadeva s Petrom.“

„Kar nič si ne beli lase. Tu imaš tako knjigo, sentimentalne poezije so. Kdo jih je spel, ne vem, tudi ni toli važno, ali pri njih vedno sladko zadremujem. Podvizaj se in nesi jih Petru, pa ne zabi mu voščiti dober tek.“

„Tedaj na svidenje, France!“

„Adijo!“

II.

„Ah Čopek, to pa je dober zrak, po zemlji že diši.“

„Hvala bogu, da sva zunaj!“

„Smeha bo dovelj v Eliziju, če kdo zasači dobrega Petra smrčečega in z onimi poezijami v rokah.“

„Ha, ha! To sta tiča, poreče Ciril prav gotovo.“

„Al tercjálke porekó, da jih je vdihnil zlódi.“

„Kaj zato, da le ne zamudiva slavnost. Kako bova lepo korakala po Ljubljani, kakor nekđaj; se spominjaš, France?“

„Sedaj mi pa ti postajaš sentimentalen. Že slutim, stári čas skôrej nazáj si želiš. Pa pusti te sanje, povej mi raji, kje stopiva na zemljo.“

„Na Triglavu.“

„Bravo, da si polomiva kosti, predno prideva v nižino. Če imaš ti tak okus, pa stopi na Gavrizankar, jaz za svoj del bom hodil po ravnem, in sicer bo prva postaja Vrhnika.“

„Zakaj?“

„Devetnajst jezikov znaš, pa še v jednom ti ni danó pametno misliti.“

„Ti me žališ.“

„Nič takega. Na Vrhniki je pivovarna, ergo ni strahu, da bova morala žejna brusiti jo v Ljubljano. Potem pa ima Vrhnika železniško zvezo.“

„Glej, glej, kako ti vse prevdariš. Pa imaš dovelj?“

„Več nego treba, Florijan je bil spléndiden. Štel si je v grozno čast, da sem ga nafehtal. Pa veš, kaj je še rekel?“

„Kaj neki?“

„Da mi ni treba vračati.“

„Ha, ha, ha! Malo te pozna.“

„Pozna ali ne, mož je uvaževanja vreden. Prihodnjič ga napumpam v dvojni meri. Poglej, kako na jásnim nébi míla lúna svéti!“

„Res krasno! — Ti hudič!“

„Oho, kje pa si, Čopek? Oglasi se vsaj v jednom jeziku!“

„Na tleh! Ti pa tvoja luna, padel sem.“

„Tedaj sva že na zemlji? Pojdi v stran, da ne stopim nate! No hvala bogu, tu sva.“

„Kam sedaj?“

„Kam? Prijátli prášajo me, kám? Čopek, v krčmo, v krčmo!“

III.

„Čopek, Ljubljani bliža se želézna césta.“

„Kaj sva že tukaj?“ reče Čop in si menca oči.

„Seveda.“

„To pa je bilo hitro.“

„Seveda, ko si vso pot spal.“

„Ne boš spal? Ono pivo me je naredilo kaj zaspanega. Aha, že počasneje vozimo. Top! tu sva.“

Čop je prijel za kljuko, a udala se ni. Drugi potniki so že vrelí proti izhodu.

„Kaj ne moreš odpreti? Daj sem! — Zlomek, tudi meni ne gre od rok. Pokličí sprevodnika!“

Čop je stopil zopet k oknu. Čez nekaj časa reče:

„Tam le stoji nekdo z rúdečo kapo, pa se ne upam poklicati ga.“

„Z rôko mígni, ak bojiš se govorit'!“

„Je že tu. Prosim, gospod, odprite nama tale kurnik.“

„Kaj?“ zarenčí uradnik, „kurnik? se vama blede!“

„Čujte, kje imate oliko?“ vpraša razdražen Čop.

„Za božjo voljo, Čopek, ne delaj škandalov, ti naju še spraviš na rotovž. Kje bo imel oliko? V žepu jo ima. Čakaj, jaz znam to bolje.“

In pristopil je naš slavni Prešeren k oknu ter dejal hudomušno:

„Dobro jutro, gospod šef!“

„Dobro!“ zarenčí zopet uradnik.

„Morda sem se pa zmotil, saj je večer sedaj?“

„Hmmm!“

„To je ravno prav, se bova pa malce naspala jaz pa moj prijatelj.“

„Kje?“

„Kje? Tukaj v tem kurniku.“

„To je brezobzirnost. Ne vesta, da je to prepovedano?“

„Kaj še!“

„Še ugovarjati hočete? Takoj ven iz voza!“

„Saj drugega ne želiva.“

V prihodnjem hipu so bila vratnica že odprta in Prešeren jo je mahal s Čopom od kolodvora proti mestu.

„Tako je, Čopek, vidiš! Le prav je treba prijeti dihurja, pa ga imaš. To se pravi *filosofia vitae*.“

„Kaj pa sedaj? Poldne je šele.“

„Malce si ogledava mesto, pa razglednic si bova nakupila, tudi mojih. Ni vrag, da jih ne bodo prodajali! Svetemu Petru pa Florijanu pošljeva po jedno, pa Kastelcu in drugim Čebeličarjem tudi. Potem pa pojdeva k Bahovcu. Ta mož prodaja mojo soho, dobro bi bilo, če bi mi ti kupil kakšno v dar. Potem pa pojdeva tja v Zvezdo, kjer je veselica ter se pomešava med literate in slovničarje, če jih bo kaj zraven. Zvečer pa, zvečer s prijátli práznil bóm bokále.“

„Lepo govoriš, France, samo preveč se mi oziraš na okolu. Človek bi mislil, da imaš še kakšnega upnika na svetu.“

„Nu, nu, ne pretiravaj!“

„Kaj pa gledaš?“

„Slepec, dekleta gledam. Rad ogledújem vás cvetečo líčne, Ljubljánske, ljubezníve gospodične!“

„Sedaj boš pa ti nakuril kak škandal. Glej, oni debeli gospod te že opazuje.“

„Pa jo odkuriva!“

IV.

„Pečenke si naroči, Čopek, svinjske pečenke pa kislega zelja zraven! V Eliziju ne dobiš tega brez kolekovane prošnje. Pa zapali si cigaro.“

„Dobre volje si danes, France.“

„Ne bód'mo šalobárde, Čopek! Med ljudmi smo. Je li čuješ, kako mi vse napiva. Posebno napitnica one gospodične me je navdušila.“

„Pojdi, pojdi! Danes jemlješ vse za zlato, kar govorijo ženske, nekdam pa si trdil, da nič nobèni ne smê se verjêt Ti nisi dosleden!“

„Kaj boš dosleden! To je nehvaležna lastnost. Sicer pa še noben pesnik ni bil dosleden.“

„Oprostite, gospoda, prisedem!“ reče nov prišlec in pograbi za stol.

„Le sedite!“ reče Čop in jame ogledovati neznanca. Bolj mal in čokast je bil, malih očij, kratkih rumenih brkic in dolgih, skrbno nazaj počesanih las. Oblečen je bil elegantno ter nosil je zlate naočnike, kar je neizogibna lastnost vsakega olikanega Slovence.

„O pesnikih ste govorili, gospoda. To mi je jako všeč, ker tak pogovor je znamenit. Zato sem prisedel.“

„Tedaj ste literat?“ vpraša Čop.

„Gotovo, gotovo!“

„Ej, tako gotovo to ni.“ Meni zopet Čop.

„Molči Matijček, sèveda je gospod literat“, reče Prešeren

ter pristavi potihno, „ko že na Kránjskim vsak pisari.“

„O Prešernu ste govorili?“ reče zopet literat.

„Bolj s Prešernom“, meni Čop, a doktor France ga povleče za frak, da bi ga ne izdal. Vendar literat ni opazil kaj takega, saj je bil Prešeren notorično že zdavnaj mrtev.

„Kaj ne, gospoda“, povzame zopet literat, „vam tudi najbolj ugaja „Slovo od mladosti“?“

„Dobra poezija je to!“ reče Čop.

„Kakor se vzame“, pristavi Prešeren.

„Ne, kakor se vzame“, nadaljuje literat, „nego absolutno.“

„Tega bi jaz ne trdil“, pripomni Prešeren.

„Dovolite, tu se morate že name zanesti, jaz sem literat.“

„Ej“, reče hudomušno Prešeren, „meni pa druge bolj ugajajo.“

„Slab estetičen okus, prijatelj!“

„Vidite, gospoda, to se pogosto pripeti. Narodu pač treba pokazati vedno kulminantno točko kakega pesnika.“

„Aha!“ reče Prešeren, „in ta točka bi bila po vašem „Slovo od mladosti“. Tako je, kaj ne?“

„Tako je. Pa veste, zakaj mi ugaja ta pesem najbolj? Pravim, meni, ker kar vam sedaj zaupno povem, to sem staknil jaz v Prešernovih poezijah.“

„Kaj neki ste iztaknili?“ vpraša radovedno Prešeren.

„Vidite, v tej pesni mi ugaja najbolj tretja kitica in sicer poslednji dve vrsti.“

„Kako se glasita?“ vpraša Prešeren, ki se onih vrst ni mogel domisliti.

„Glasita se: „Si videl čislati le tó med námi,
Kar úm slepi, z golfijami, lažámi.“

Dovolite gospoda, da vam sedaj pojasnim, zakaj mi te vrstice tako imponirajo. Pesnik govori v prejšnjih kiticah le o sebi: „sim z védil, sim vídil“. Sedaj se pa obrne naravnost na čitateljevo razsodnost, on generalizira svoje opazovanje: „Si vídil“ . . .“

„Tako jaz nisem nikdar mislil, ne pel“, reče Prešeren.

„Vi gotovo ne. A v originalni izdaji Prešernovih „Poezij“ se bere na strani . . .“

„Celo stran veste?“ se začudi Prešeren.

„Seveda“, dè ponosno literat, „v izdaji iz l. 1847. se bere na strani 108. „Si vidil“ . . .“

„Vi se motite!“ reče doktor France.

„Prosim, literat pa motiti se!“

Tu se nakrat nečesa domisli naš pesnik.

„Ha, ha, ha! Gospod literat, na limance ste sedli.“

„Vi žalite!“

„Koj vam dokažem, da kar ste vi staknili, je le tiskovni škrat. V originalni izdaji so za kazalom še „Veči pogreški“ in tam je brati: „Na strani 107. v redici 3. od zgôrej nam. Si, bêri Sim.“

„Gospod, vi uganjate burke. Jaz sem profesor in doktor in sem na literarnem polju kompetenten.“

„Tiskovnih popravkov pa menda nê berete!“

„Dovelj mi je, škoda časa, odidem. A veste, kaj vam še rečem: Predno se začnete prepirati vi z menoj o Prešernu, pustite si zrasti brado! Z bogom.“

„To imaš, ker hodiš obrit med ljudi“, reče Čop.

„Ha, ha, ha! Čopek, ta je bila izvrstna!“

„Kaj pa sedaj, ko sva tega pregnala?“

„E, kaj, literatov sem že sit. Tja pojdiva v gnečo k onim punicam; morda nama pride še oni slavni Žane z Iblane, ki mi tako korenito konkurira s svojimi poezijami, pred oči. Rad bi mu postregel z nebeškimi čiki, katerih mi je sveti Florijan nabasal polne žepe, da mu jih izročim.“

Pri figabirtu. „Pláčam! Imam 2 vrčka, 1 maselc, 3 krugelce in poldrugliter piva, potem 1 kruh, 1 kajzarco in 1 soljenko.“

Natakarica: „In družega nič, prosim?“

ŽANE Z IBLANE.

Orka štalaža! Za kua b pa jest na pršou tukala na Preširnuva untrholtnga!? Čeprou murbtjest na puznam Preširna tku dobr, kokr ga ta druh puznate, ampak tulk pa lohka rečm, de sm biu jest gvišn u Preširnum hram večkrat brjaga, kokr usi ta druh in na tu sm jest štolc. Šmuck pa tud nism tku, de b se zavle tisth par patakonu, kulkr ajntrit kušta, gor držu. Jest ga čm holt dons markirat, če gre prou ceu Štelnarje u franže, zatu, k sm sam. Težku se m je blu res zmazat ud duma, zatu, k če Žefka bt u usakmo štih. En cajt je gubezdala

in gubezdala, kokr de b šlu za meljone, k sm ji pa ublubu, de ji um z untrholtngge prnesu pouhne varžete peškotu, pol pa deset lotu samparel šnuftubaka, je pa gofla držala, kokr de b udrezu.

Jest b prou za prou na mou nč preke tem, če b šla tud Žefka iz mana na untrholtnga, zatu, k more bt za use ldi glih reht, nej uja že te ldje u hlačah al pa u kiklah; ampak tu je mal narodn, k ta urah tku frdaman ajfra name, de je prec usa u luft, če me kašna druga punca mal bl zaluben puškil. Pol t pa nardi tak špetakl duma, de usa gmajna skp leti. Če b bla Žefka tku ket sa druge frajle, sej b jest nč na reku, nej se učash mal pubigeca, ampak tku — — — bl pametn je, de sm tih, če ne ji zna še kdu kej na nus prnest, pol b mogu pa spet du ta peruga iblanskega sejma, de b prnesl piskre na plac predajat, iz sojga klubuka jest, zatu, k za usaka reč prec spesti šnelfajer iz piskrm u moj hrbet, če sm kej uržah al pa ne.

Buh nej me na štrafa, če pehauptam, de jest nism prou nč bulš, ket ste ta druh. Usak ma soj felar: jest ga mam holt bl na ta leu stran, tam ukul srca; druh ga ma spet na ta desn stran, nahter ga maja pa glih na sred. Usi sma holt glih. A mislte, de sa tist, k tkula štolc hodja (pokaže), kej buiš; ket sma mi, k nas učash mal pu stran šajta? Figa sa bulš. Bl ke hod med folkam pu konc, več lumparije t špila, kedr ga folk na vid!

Jest lohka guvarim, k sm že neki sveta vidu in puskusu. Buh ve, kulkat sm biu že u Udmat, na Vič, na murost; enkat, k sm biu še bl mlad, sm biu pa že clu na Šmarngor, k sm šou svetga Antona cufat, de b m ena vornk šocka skumenderu. Buh mu grehe udpust, k m je pol Žefka na pukl ubesu! Ud tistga cajta se m je Šmarna gora tku zamerla, de sm useli jezn, kedr ja pugledam, ud svetga Antona se m pa tud za mal zdi, de me je šou tku našmirat.

Zdej se že ene tri leta prpraulam, de b šou h svetmo Jošte fehtat, de b m na kašna viža spet Žefka s puklna uzeu; pa na pridm nkol zraun. Enkat morm tuki pumagat, enkat tam. Ene tri, mesce sm mogu usak dan tiste planke, k prauja, de Preširnu monument forštelaja, sm pa ke pu Iblan ukul ulačt. Ki mam pa pol cajt, de b šou h svetmo Jošt? Zatu sm pa dons prou za prou tku veseu, k sm šlišu, de sa se gspudi ud tistga kumesjona skp uzet, de uja munument pred flečkajnarjm pustaul, pa nej se čes tu pešvera kdur če. Sej men je nazadne že use glih, kam ga pustauja, sam, de m daja gmah s tistm plankam. Nazadne sm biu res že vornk jezn, k sa me ldje, ker sa me vidl, zmeri štenkal in uprašval: „Žane, ki maš pa dons tiste planke?“ Kuku pridm pa jest du tega, de b se ldje iz mene tkula norca delal, ket iz kašnga duniskega puslanca; sej vndr men pulitka nč not na nese. Če b vedu, de m uja dal kerkat zatu kašn penzjon, no, pol nej b me že u božim imen imel ldje za Pepčka, sej vem, de tud ta druh nisa kar ke u en dan ratal hofroti in de sa se za tu mogli preh že leta in leta pestit folke pu zubeh nost.

Jest prou za prou nč rad pulitka na tribam, zatu, k vem, de je čist use glih, če sm jest menister al pa ker druh; ampak čluveka učash tkula druh u pulitka putegneja, de na ve kdaj; pol ga pa peglaja in peglaja, de se kar svet in špicnomne mu dajeja, de se nazadne še sam več na auskena, kuku se prou za prou piše. Jest pa nism tku rmen, de b šou ldem na lim, de b poli iz mana soje vice zbijal.

Kedr je kašna reč treba vornk u roka prjet, sm jest prec zraun, de b se pa tkula guncu ke pa sm, kokr se nahter guncaja, k na veja, kua b rad, za tu pa jest nišm in nkol na bom.

Zdej pa use lpu puzdraulam, ker sa židane vole na Prešernu untrholtng in nm vošm, de b na mel jutr zatu uteklh las, al pa vampasth zob. Adija monda!

KRANCL POEZIJ.

(Putuhitu Žane z Iblane.)

I.

UVOD.

Vrh strehe tē čiuka tam grabec, Vse poje, al cvil, al pa žvižga,
nad pulam pa žvižga škrjanc, ud žalast ta, ta k je veseu;
u kuhn cvil kašna kršenca zakaj pa jest gofla b držu,
v štarī se pa dere kak pjanc. zakaj pa glih jest, de b na peu?!

II.

POD OKNOM.

Luna sije, ura bije že triferklce na tri; Žefka spava, kokr krava, Žaneta pa dam še ni.	Dons, k ma flike, meče čike ukul sebe ke pu tleh. Babe farba šalabarba; Buh se usmil, a tu ni greh?
Tam pr Lahe v božim strahe ga žlampa, de je grdu; in ta zgaga je brjaga, de že sam na ve kuku.	Kedr kroka, druh dan stoka kokr krota, pa še huj! V varžet šlata ta cupata, pa nč not ni, orka luj!

III.

NEZAKONSKA MATI.

„Kaj pa je tebe treba biló?“

Žefka, Žefka, kaj si strila, de si drugmu šla na lim! Mar b sam mene ti lebila, pa b t na blu treba jt u Rim!	Rim je deleč, rajža teška, in pa kulk ta špas kušta! Uredna s, de te kdu našeška, ti frdamska kumara!
--	--

Pa le pejd, ti škatla stara,
kamer ti je treba jt;
Žane zate več na mara;
Žane zdej če druga met!

IV.

TI KRAJ NESREČNEGA IMENA.

V alet sm un dan sreču punca;
Huj, taka, de b ja usak tou mt!
Kurajžn h n'e sm šou, ja prašu:
„Ti, punca, a čš moja bt?“

„Zakaj pa ne!“ m je rekla punca,
zalublen me puškilla u fris:
„Sam tu te prosem, lub moj Žane,
pusod mi saj za ncoj en špis!“

„Ti, punca, kedr špis ma Žane,
tekat vse punce psti prgmah!“
sm reku ji, hrbet pukazu
pa šou sm na en ferklc h Lah.

V.

SONET.

Rubido! Ti in toja slepa starka,
ke pu nadoužnem praute ji pravica,
pa gilta le za nas, nekol za škrica,
nej voz becikl al pa fura barka.

Če kujna streple kašna proletarka,
pa nej ime ji Žefka bo al Mica,
udrint za štraf ti more puluvica,
kar v enem mesc zasluž, pa brez prevdarka.

Če plunem jest na tla, me prcefrate
na rotuš kokr prauga tuluvaža,
pa ričeta mi daste namest prate.

Če pa kak škrc pu noč ukul razsaja,
sam mal za špas nad nim zaruputate,
zatu pa gmaha tak pu noč na daja!

VI.

GAZELA.

Al bo kal pognalo seme, kdur ga seje — sam na ve;
 al ga ferklc cvička, kdur ga spije, dost pugreje — sam na ve.
 Šuštersk lerfant, kedr h kuntšoft kašne čeule nese,
 a se tringelta mu kej udšteje — sam na ve.
 In če žnidar kerkat dela kašn gvant za škrica,
 a mu plaču prec bo, al puzneje — sam na vé.
 Kedr kašn ja kasir iz kasa pulakira,
 a pršou bo srečn unkraj meje — sam na vé.
 In če vdovc se ženi star in jemlje stara vdova,
 a bo pa tud res še kej prireje — sam na vé!
 Žane iz Iblane pa, k je te-la pesem stuhtu,
 al nazadne kdu zatu ga na ušteje — sam na vé!

Lovski blagor.

Znanemu ljubljanskemu lovcu je došla vest, da so na Dovjem videli zlatoroga. Strastni lovec je nemudoma pohitel tje, klatil se brez vspeha 3 dni po triglavskem pogorju in se končno obupan in ves razbit vrnil na Dovje. In tam je našel zlatoroga pri znanem narodnem župniku na polici mehko vezanega.

PREMESTNI IZPIT.

FRANCE PREŠEREN.

(Životopis.)

Franc Prešeren je bil rojen na Vrbi blizu Škofje loke l. 1900. Da bi se to ne pozabilo, zapovedali so profesorji na rojstni dom Prešerna vzdati tablo. France Prešeren je zagledal luč sveta v nizki koči. Takrat ni noben človek mislil in skoraj gotovo tudi sam Prešeren ne, da se je v njem redil tako slaven pesnik. Prešeren se je zelo pridno učil, samo ubogal pa ni rad. Zato je bila mati večkrat tako huda, da ji še pred oči ni smel. Od tega je zložil tudi eno pesem v kateri poje: „Samo to znam, samo to vem, da pred obličje nje ne smem“. Igral je tudi citre in zraven najrajše pel tisto „Strune milo se glasite“, ki jo je zložil Gregorčič. Ko je enkrat ravno prav lepo igral, ga je slišala ena Judinja iz Lesec in ga je pregovorila da je šel študirat, ker mu je rekla, da se bo z njim oženila, če bo ratal doktor. Judinja ga je pa le farbala in je družega vzela, če tudi ni bil doktor, Prešeren je pa le ratal doktor. Zato jo je pa tudi Prešeren zmerjal z goljufivo kačo, ki ga je zapeljala, da je šel z Vrbe. Tudi o tem je zložil eno pesem v kateri poje: „Oj Vrba . . . , dab' uka želja me iz tvojga sveta speljala ne bila, golj'fiva kača“. Ko je zdelal gimnazijo je šel k enoletnim prostovoljcem. Tato je v šentpeterski vojašnici zložil „Vojaško“. Ker mu je pa tisti čas Judinja postala nezvesta, šel je vsled žalosti za mornarja. Tudi o tem je zložil eno pesem v kateri poje: „Nezvesta bodi zdrava, na barko kliče strel“. Ko se je na morju potolažil, šel je študirat za doktorja. Ker pa ni dobil bogate neveste, da bi postal advokat, šel je v Kranj k enemu advokatu pisat. Tu je živel do smrti. Vsled nesrečne ljubezni je dobil srčno napako in se je da operirati na srcu. Bolelo ga je tako, da ni mogel več noči spati. Tudi o tem je zložil eno pesem v kateri poje: „Pred neznane, srčne rane, meni spati ne puste“. Nekateri trde, da je na tej operaciji umrl. Jaz to prav rad verjamem. Umrl je v Kranju, kjer je tudi pokopan. Letos ga bodo pa izkopali in prenesli v Ljubljano. Pokopali ga bodo pred Frančiškansko cerkev in mu postavili na grob lep spominek. Grob so že izkopali in sezidali gruft. Spominek bodo pa šli v jesen na Dunaj kupit, ker sedaj še nimajo zadosti denarja. Prešeren je spisal veliko pesem. Nekaterim je zložil tudi napeve, n. pr. „Jaz pa pojdem na Gorenjsko, Hej Slovani“ i. t. d. Ako bi že ne bil umrl, bi gotovo še sedaj živel in zlagal pesmi. Največja pesem: „Krst pri Savici“ je zložil celo malo po smrti, tako je bil marljiv. France Prešeren je bil največji pesnik.

Ljubljana, dne 2. julija 1905.

Zorislav Kobilar.
VII. b I. drž. gimn.

Moj pegaz.

Moj pegaz divna je žival,	Zvesto me nosi pegaz tje,
tak isker, tak krotak!	kamorsikol želim,
nikdar me s sebe ni zagnal,	in znane so mu hoje vse,
in čil mu je korak.	na rimah in brez rim.

Vendar napakico eno,
 moj pegaz, žal, imá,
 da on, — kaj morem jaz za to,
 nič slovnice ne zna.

„Ti, zakaj pa imaš pozimi bolj temne obleke, poleti pa bolj svetle?“

„Za oblačit!“

Nove slovenske muzikalije.

- Milan Dolinar: „Klobase, klobase, klobase jemo mi“, po 40 v.
 „Vino pije Férenc Tahí“ po 96 v s spremljevanjem Šrameljnov.
- Antriga: „Kužek laje, hov-hov-hov, jutri pojdem spet na lov“ zastonj. Se dobi pri skladatelju proti mali škodi.
- Elija P.: „Prašiči krulijo“ s spremljevanjem na lovski rog. Prašičji valček. Tehtnična skladba.
- Schraube: „Ne drenjajmo se!“ Posvečeno ljublj. Narod. domu. Idila brez spremljevanja, za k večjemu 3 glasove.
- Antriga: „Pa moje ženske glas“ poje do visocega c. Recitativ izza gardin. Letos že 170. izdaja. Se dobi pri skladatelju za 48 kr. (ali 1 liter cvička.)
- Baron Bleischwarz von der Virginie: „Očetov naših imenitna dela.“ Jodler. Se dobi pred rotovžem šte. 86.
- Stud. iur. N.: „Je od vesel'ga časa teklo leto“ ... 10. izdaja
- P. Hiacint: „Mars'kteri romar gre v Rim, v Kompostelje“ s spremljevanjem.
- Jože Turk: „Kdor hoče furman biti ...“ zmešan zbor za 48 pevcev in 24 pevk.
- U. pl. T-y., „Kol'kor kapl'c, tol'ko let ...“ (po 80 vinarjev mala steklenica).
- Dr. Jos. Mladè: „Prelepa je cvancgarca ...“ za en tenek glas.
- Fran Kofetar: „Brez tebe, draga ...“, dvospev za sopran in bas.
- Pavle Lužar: „Kaj nam pa morejo ...“ figurirana koračnica.
- T. Verovšek: „Iz tega ti pušlec nardim“, po 10 v. in višje.
- Dr. A. Kapselc: „Cel dan s prijat'lji praznil bom bokale“ po 96 vinarjev.

Vse te skladbe je dobiti tudi v našem upravnistvu in efektuiramo z znano preciznostjo.

Istotam se dobi: „Gospodična Fifi“, napol v fino francosko svinjsko usnje mehko vezana, po 2 K; priporočamo z mirno vestjo vsakemu doraslemu. „Gospa Asra“, zelo mehko vezana, po kroni.

KONCERT „KRASNOGOLČNIKOV“.

Dne 31. junija 1905. v zgornji veliki dvorani „Prvaškega doma“ v Dolgi vasi. Spisal Literradovič pl. Pavlovski, vulgo Pavel Smodnik, prvi redno nastavljeni in pošteno honorirani poročevalec „Golj'five Kače“ za literaturo in umetnost.

PRVO POGlavJE: LJUBLJANA — DOLGA VAS.

Oj Ljubljana, ti zaspana! Le zakrij svoj itak starikavi in gubasti obraz z gostim plaščem morostarske megle, da se ne vidi, kako stopa rdečica sramu in žolč zavisti na tvoje suho, uvelo lice! Bahati se znaš, bahati, da si središče Slovenije, da si osrednje solnce vse politiške, literarne in umetniške modrosti in da ti zato po božjem pravu in človeški zmoti gre — slovensko vseučilišče. Postavljaš se s svojimi 186 društvi, postavljaš se osobito na glasbeno-umetniškem polju s svojo „Glasbeno Matico“, ki ti težaško tlako dela in s svojimi lepimi nastopi, venčanimi vsakokrat s krasnim deficitom, vsaj deloma zakriva bujno puščavo grešne tvoje lenobe. Ali kaj, ko pa te je jela vseskozi nadkriljevati brhka tekmovalka Dolga vas, slavna izležna luknja „Golj'five Kače“, navdana z vso prožnostjo in energijo mladeniško-deviške ognjevitosti in z vso resnostjo in vztrajnostjo moške prevdarnosti in delavnosti, o katerih lastnostih pri tebi morebiti izza časov slovenskih taborov le še v usnje vezani pergamenti mestnega arhiva — molče molk obzirnega arhivarja. Mi v Dolgi vasi vstajamo — in tebe je strah! in tebe je sram!

Vseučilišča sicer res tudi mi še nimamo, a kar je naš ponos in kar nas navdaje z brezdvomno zmagalno gotovostjo ob celi črti, to je naša „deveta šola“, ki smo jo ustanovili brez liberalno-klerikalnih intrig, brez visokega ministrsko-predsedniškega venbaciteljstva in brez sladke limonade v proračunskem odseku, ustanovili sami iz lastne volje in z lastnimi dolgovi. Iz te „devete šole“ nam je izšlo že nebroj talentov: visokih politikov, ki so se do umetniške popolnosti priučili vsem sovražniku imponujočim govorniškimi gestam in pri vsaki slovesni priliki z rafinirano virtuosnostjo deklamujejo vse točke obširnega slovenskega programa in torej — vedno večje vodijo vajeti visokega voditeljskega voza; praktično podjetnih narodnih gospodarjev, ki pišejo blesteče teoretične članke o povzdigi narodnega gmotnega blagostanja, svoj denar pa skrbno nalagajo v Kranjsko hranilnico, menda za poznejše altruistične pokrete, ko bo teorija razorala ledino — teorija gre po stari izkušeni šoli vselej pred prakso —; narodnih trgovcev in obrtnikov, ki nikdar ne greše na narodnost in ki delavni in reelni ostanejo tudi potem, ko se jim je začelo „dobro goditi“; mladih učenjakov, „ki noč in dan žro knjige“ in še predno jih prebavijo, spišejo najučenejše razprave; šolnikov, osobito srednješolskih profesorjev, ki s staro, priznано nezmotljivo pedagogiko najuspešnejše ovirajo prehitri in premnogostranski razvoj mlade dijaške duše, držeč jo s krepko roko virtuoznega pedantstva v ozkem tiru šolske omejenosti; literatov, ki na najdrznejši, vsega občudovanja in priznanja vredni način izrabljajo potrpežljivost papirja in neumorno skrbe za — koš in branjevke; kritikov, ki vihte tu dušeče kadičnice, tam rezke loparje, da se z vso nepristrastnostjo povsod loči ljulika od — plevela; in — last, not least — glasbenikov, ki niso vpreženi v galejo tujega izrabljanja in imajo zato 24 ur na dan časa za — komponiranje . . . In iz te šole so izšli tudi naši vrli „Krašnogolčniki“.

Tako! Tu bodi konec uvoda, ki je bil potreben, da se enkrat za vselej pribije nebotični razloček med zaspano Ljubljano in bujno razcvitajočo se Dolgo vasjo, med ljubljanskim „javnim mnenjem“ in novim čilim kurzom, ki ga nam je duhovito zarisala dična naša „Golj'fiva Kača“. Jeunesse dorée današnje ljubljanske „Zvezde“ me bo sicer zvala zarobljenega cepca in gabljivo dvigajočega se studa bruhalna name ogenj šampanca in žveplo likerjev. Ali pravega dolgovasnika kaj takega ne moti, osobito ne, ako se to olajšavanje notranjih viharjev dogaja v temi pozne noči.

DRUGO POGlavJE: VELIKANSKI DOGODEK.

Zdaj pa k stvari sami!

Poročati mi je o velikanskem muzikalnem dogodku, ki utegne usodepolen postati za vso svetovno glasbo. Dan 31. junija ji je izpodrezal življenjske korenike. To je bil pojav, da nam srce vriska! Pero, dasi v „deveti šoli“ izvežbano, mi zastaja in ne najde dostojnih izrazov, da bi po vrednosti označilo zasluge preslavnega našega pevskega društva „Krašnogolčnikov“. Skoro bi trebalo za to znane ljubljanske trompete o tudi znanih filharmoničnih prireditvah. Povabljeni so bili h koncertu kritiki vseh večjih dunajskih, praških, berolinskih, pariških in — kurjevaških listov in po koncertu je bila taka gneča pri telefonu, da so ubogemu Štefku polomili tri rebra, omedlelo telefonistko pa so odvedli z rešilnim vozom. Kritike v vseh priznано svetovnih listih so bile pravi slavospevi na nečuden napredek v glasbi. Naročili smo vse številke in jih zvezali v devet debelih folijantov in perpetuum gloriae memoriam. Še „Ljubljanka“ je to pot napravila — izjemo in brez pridržka in z velikim navdušenjem priznala, kar se seveda utajiti ne da.

Velika dvorana „Prvaškega doma“ je bila, kakor vselej pri naših prireditvah, nabito polna, tako da so morali nekateri celo na ramena drugih zlesti. Navzoči so bili — kakor vselej — vsi dostojanstveniki, civilni in vojaški, in kajpada do zadnjega vsi prvaki, zlasti tisti, ki žvenkljajo prvi narodni zvonec. Občinski svet dolgovaški je bil pod načelstvom župana Poljaka korporativno navzoč. Pogrešali tudi nismo naših za blagor domovine in osobito za razcvit umetnosti tako vnetih državnih in deželnih poslancev, prvih pod vodstvom slavnega gromovnika dr. Žnidaršiča, poslednjih pod okriljem lepega dr. Tičarja. Ni mi treba povdarjati, da je prišel tudi škof sam z vsemi kanoniki, župniki in kaplani in s celim bogoslovjem in malim semeniščem in da so prišli vsi srednje-šolski profesorski zbori s svojo šolsko mladino, da se na licu mesta praktično uče prepotrebne umetniškega razumevanja. Edini Janko vitez Viržinka je ostal trdovratno doma. Seveda, njemu ni za uho — —. Škof je sedel v prvi vrsti poleg dr. Tičarja. Rodoljubov z dežele se je kar trlo. Dasi so bile cene horrendne — najslabši sedež po 20 K! — se je občinstvo kar trgalo za nje in jih bogato preplačevalo, samo da je moglo prisostvovati fenomenalnemu muzikalnemu užitku. Več kot polovica ljudij ni dobila prostora. Kdo je pa tudi takrat, ko se je zidal „Prvaški dom“, mislil, da bo kdaj treba tolike dvorane! S koncerti sploh dolgovaščani nismo računali; umerili smo dvorano po — četvorki, katero je od pamtiveka plesalo k večjemu 80 parov! Prebitka je baje toliko, da srečni „Krasnogolčniki“ še letos zgrade lasten muzikalni dom z dvorano, ki bo ustrezala vsem, tudi nepričakovanim potrebam.

TRETJE POGlavJE: PRAVA POEZIJA.

Izvajal se je idilično-tragični sonetni venec po resnični zgodbi:

„Cmokač v Rovtah“

ali gospoda Martina Cmokača prvi in zadnji izlet na Golico. (Dejanje se vrši v Rovtah pri „Kopišarju“.) Glasbena fantazija za dva velika orkestra niti absolutne niti programne smeri, za 11 pavzujočih solistov in veliki in mali zmešan zbor. Fes-mol, 6/7 takt, op. 00.

Besede je spesnil društveni predsednik prof. Krištof, uglasbil pa društveni koncertni vodja gospod Hudak-Sitnovski. Glasove sta izpisala tajnik Šribarnik in tajnica Mici Klobučarjeva. Pripomniti mi je namreč in za vzor vsem drugim društvom postaviti, da „Krasnogolčniki“ takole postopajo pri svojih koncertih. Da se izognejo sitnemu in dragemu nabavanju notnega materijala, zaukažejo kar predsedniku, da na mestu spiše tekst, kakršnega žele, koncertnemu vodju pa, ki nota bene nima drugega posla, da v teku 24 ur vse besedilo uglasbi, in končno tajniku in tajnici, da čez noč — honny soit, qui mal y pense — izpišeta vse glasove za orkester, soliste in zbor. Drugi odborniki in odbornice se pa uporabljajo za solo partije. Če nimajo glasu, se pa posilijo. Da je le vse domače! Probatum est! Čemu pa imamo tudi odbornike? Mar samo zastran lepšega, za ime? In celo predsednik! Ali naj bo samo zato, da na občnem zboru konstatuje, koliko se je izvršilo „pod njegovo egido?“ —

Če mislite, o j ljubljanci, da ste vedeli do sedaj, kaj je prava, čista, vzvišena poezija, vam na vsa usta povem, da ste se krvavo motili. Seveda, vi mislite, da je prava poezija tisto neslano opevanje ljubezni, tisto očk-, srčk- in cmočk-anje. N. pr.

En sam pogled povedal mi je vse,
En sam pogled, globok, žareč,
V željá brezupu koprneč,
En sam pogled povedal mi je vse,
Da ljubiš me, da ljubiš me, dekle!

V 20. stoletju govoriti še o ljubezni, ko vender že vsak petošolček ve, da je vse skupaj laž, da je vse skupaj hinavsko pačenje, vse skupaj en —! Zato smo pa mi, trezni dolgovaščani, po soglasnem sklepu občinskega odbora na predlog gospoda svetnika dr. Trinajstiča določili, da noben človek ne sme več v praznih besedah ljubiti in da se na več tednov v „špehkambro“ zapro oni pesniki, ki bi se še drznili v metaforah, metonimijah in sinekdohah o ljubezni kaj lagati.

Evo vam vzor naše poezije! **Magistrale** sonetnega venca „Cmokač v Rovtah“ se tako glasi:

Cmokač naravo ljubi od hudirja,
V njej bival dnij število bi nešteto . . .
A komaj v Rovte je prišel: „Prokleta!
Pri vas še nimate dovolj — popirja . . .

Korak od hiše polno je močvirja,
Ves dan imeti suknjo je zapeto,
Za prasce ovčje mleko je posneto.
Od vraga, kaj mi kuhate krompirja?

Le za solato hotel jaz bi umreti!
Kdo krape jel bi, kuhani ta kamen?
In tu da dlje bi moral jaz živeti?

Le hipni bil je za planine plamen,
Odslej gore od spodaj hočem zreti,
Tu nikdar več ne vidimo se — amen!“

He! Kaj ne? Pa pomislite, ljudje božji, da je to samo „magistrale“, katerega vsaka vrstica se v „vencu“ razpeljava v cel sonet! Tako se n. pr. v prvem sonetu z epičnim vznosom, lirično širokostjo in dramatično mirnostjo opisuje, kako gospod Cmokač „naravo ljubi“, kako vsako četrto ure, ko ga privije — navdušenje, izgine za gram, da jo občuduje nemoten od drugih. I. t. d.! I. t. d.! To je naša poezija!

ČETRTO POGlavJE: „FORMALNE STOPNJE“.

Kot vesten poročevalec, ki mu je do tega, da se temeljito pouči o vseh glasbenih podrobnostih izvajanega dela, sem kajpada prisostvoval štirim generalnim skušnjam. In ni mi žal! Zasedil sem skrivnostni kamen modrosti, kako to, da naši „Krasnogolčniki“ dosežajo take uspehe. Petje se namreč poučuje vseskozi po slavnih „formalnih stopnjah“, katerih pa ima gospod koncertni vodja Hudak-Sitnovski v svoji neskončni natančnosti — ne morda samo pet, ampak — kar petnajst!!

Čujte! Začel se je baš pouk „magistrala“. Sredi dvorane klavir, pred njim Sitnovski. Na levi sopran, na desni alt; za sopranom tenor, za altom bas. Vseh skupaj 142. — Tišina. — Vse zatopljeno v note. Komaj si upam dihati. Odprtih ušes in ust pričakujem sladkega blagozvočja. In zdaj zagrmí — a ne zbor, ampak pokrov klavirja s tako silo od pesti Sitnovskega, da vsega kurja polt oblije — mene seveda, ne klavir. „Petinosemdesetkrat sem vam že povedal, da pri začetku ne gledati v note!“ In vseh 142 pogledov, nežnih in ne, se plaho upre proti lesketajočim se očalom Sitnovskega. — Ali zdaj pa bo, si mislim in sapo zadržim. Zbor krepko zastavi: „Cmo—“, toda predno še izgovori „—kač“, lop zopet ob klavir! „Za nič! vse za nič! Sopranom se ne ljubi ust odpirati. Leno in zaspano izgovarjajo C—m—, danes C—, pojutrnjem m!“ In Sitnovski drastično in hudo pretirano oponaša uboge sopranistke, da vzbudi občno veselost pri ostalih glasovih, kar soprane seveda jezi, Sitnovskega pa zopet v dobro voljo spravi. „Žlehtnice!“ se zadere vanje in s tem dražestnim priimkom je tudi sopran zopet potolažen. „Torej ne C—m, ampak vsi hkrati, hitro, energično, krepko, in čisto! Ne stiskati! Ne jamrati! Pa mehko, mehko, jasno in prijazno, ljubeznivo in s čutom! Takole: Cm! . . . Cm!“ Ker so nekteri vdrugič obenem z njim za—cm—kali, je spet ogenj v strehi. „Tiho, pravim, kadar jaz pojem! Hudič sakramenski! — Vsak glas zase samo „Cm“, nič naprej! To je važno!“ — In šlo je: Cm . . . Cm . . . Cm . . . skozi sopran 15krat, Cm . . . Cm . . . skozi alt 15krat, Cm . . . Cm . . . skozi sopran in alt skupaj še 15krat. Takisto pri moških glasovih Cm . . . Cm . . . in zopet Cm . . . Cm . . . ! In končno še vsi skupaj Cm . . . Cm . . . Cm . . . ! Navdušenje pevk in pevcev je pri tem vidoma rastlo! Oj blažene „formalne stopnje!“

Seveda, vsak začetek je težak. Ko je zbor zmagal te začetne težave in čez $\frac{3}{4}$ ure srečno dospel do prvega zloga Cmo—, je šel zadnje $\frac{1}{4}$ ure ves magistrale igraje lahko.

O nadaljnem pouku celega sonetnega venca spišem posebno brošuro, ker me je „Golj'fiva Kača“ s prostorom golj'fala. Dobivala se bo — brošura namreč — še danes po polnoči pri pisatelju samem, če bo takrat še trezen. — Le en vzgled naj tu še navedem, kako si gospod koncertni vodja pomaga, kadar pride v zadrego. Bilo je pri nadaljnem pouku 3. soneta, kjer se opeva nesrečna ljubezen, katero je gospod Cmokač hotel pozabiti na planinah. Pri besedi „ljubezen“ gospod Hudak žalostno povese oči in resignirano reče s pritajeno razburjenostjo: „Vse vam lahko razložim, le tega ne, kako se ljubi, ker . . . ker . . . ker sam nisem še nikdar ljubil. Zato prosim gospoda predsednika, da to slavnemu zboru pove in pokaže“. In gospod profesor Krištof je hitro zbral spomine svojih mladih let in izborna rešil dano mu nalogo. Učinek njegove ljubavne demonstracije na zbor je bil popolen. Marta Bogatinova se je pomembno nasmehnila, da so zablesteli krasni nje zobki in je lahko zadrhtel bujni nje stas, in njen pogled se je ujel s pogledi presrečnega dr. Kvedra. Plavolasa, vitkostasa, modrooka, jelkoboka Anica Vrančičeva — die Einzige! — je z dražestnim, samo njej lastnim ljubkim usmevom in pogledom pritrjevala besedam in gestam profesorjevim. In tudi Ana Krep — — —. Toda stoj! Ana Krep je kľofute obljubila tistemu, ki bi jo kaj „potegnil“. In kľofut njenih rok se je vsekako bati.

PETO POGlavJE: ZNANSTVENO KRITIČNO POROČILO O KONCERTU

izide v prihodnjih treh številkah „Golj'fiva Kača“ pod geslom: „Orco, che belle mule!“

Na vrhuncu griča.

(Šaljiva pesemca, spisana, ko je pesnika prav presneto zob bolel.)

Stal sem na vrhuncu griča,	Če kaj takega, duša draga,
Gledal v solnčnato daljavo,	Se godi na vrhu griča,
Ko mi pljunil, glej hudiča,	Prašam: Kam naj pá grem, vraga,
Vrabcem zloben je na glavo.	Da se ognem tega ptiča!

Prof. Ant. P.

Železniške novice.

Danes ponoči sta trčila skupaj med Vrhniko in Drenovim gričem osebni vlak, ki vozi iz Ljubljane in pa brzovlak, ki vozi z Vrhnike. Oba vlaka sta „fuč“.

Brzovlak, ki vozi iz Poljčan v Konjice, se je izgubil medpotoma nekje v travi. Ker je bilo doslej vse iskanje po visoki travi brezuspešno, ukazal je konjiški „purgermajster“, da se mora nemudoma pričeti s košnjo. K sreči ni bilo na vlaku nobenega potovalca.

Z odlokom z dne 3. julija 1905, številka 1.234.567, je železniško ministrstvo ukazalo, da se mora popoldanski vlak, ki vozi med Ljubljano in Kamnikom, zaradi neznosne vročine od 5. julija do 5. septembra pred vsako gostilno ustaviti, da si potovalci lahko žeje pogasé.

Štiri ljudi v zrak pognala

je včeraj silna burja. K sreči so bili vsi štirje v zrakoplovu.

Dr. A: „Kakor sem čul, imaš v svojem okolišu silno veliko bolnikov!“

Dr. B: „Saj ni res! Saj so skoraj že vsi pomrli!“

S Kurjega Britofa.

Habent sua fata morgana! Istina. Že 14 dni lije dež curkoma, da človek niti pod kapjo varen ni. Vse se boji, da ne bi bregovi stopili čez vodo, kar bi bilo neizmerno škodljivo za kisló zelje, ki ga pri nas v prav obili meri pridelujemo na svojih razsežnih pašnikih. A vse te previdne kazni je krivo naše dobro slovensko ljudstvo, ki živo dokazuje rek, da jabolko nikdar daleč od hruške ne pade. Kakršni so bili, taki so še vedno in vsaka beseda je en bob ob steno. Ko bi vse te bobne pobral, zadostovalo bi jih za celo žegnanje, ki nam že teče v grlo. Prihodnjo nedeljo se vleže ta zajec v poper in kapa dobi svoj cof. Pravzaprav sem hotel sporočiti o velikanski nezgodi, ki je preprijetno iznenadila vse naše trške vaščane. A ker nečemo brez božjega dovoljenja nikomur niti lasu izpuliti, zato hočemo nesramnega, brezobraznega krivca, Matejca Ješprenčkovega pokriti s plaščem krščanske milosti, kajti ni ga gršega na svetu, nego denuncirati višji oblasti, česar s tem nikakor nečemo za storjeno videti imeti. Sicer smo pa zdravi ostanite!

Kdo je velik, pa je najnižji?

To je Dragotin Puc z zalogo pohištva, Dunajska cesta št. 18, ki je res velik, pa prodaja po najnižjih cenah.

Pavli — moji predzadnji ljubezni.

(Iz zapuščine nekoncesioniranega pesnika Ambroža Korovajca.)

I.

Da tudi nimaš tisočakov 100 Omamilo me ni zlato, srebro,
nabranih v svoji kasi dote, Po Tebi le srce zdihuje;
Vendar, naj priča bode mi nebo, Če tudi nimaš tisočakov 100:
Vendar bi ljubil jaz gorko te. 90 jih zadostuje!

In če le 30 jih 'maš, makar!
Vendar si zaklad mi edini!
Še jutri te popeljem pred oltar,
Če jih imaš vè gotovini!

II.

Razruši se nad manoj svet — Izrekla kruto si sodbó,
In zemlja me požri! In ta glasi se: „Smrt!“
Saj splavale po vodi so Nič več živeti mi ni moč:
Mi želje, upi vsi! Moj up, moj cilj je strtl!
In v nič se razpršili sní so zlati! A tvoje srce trdo je ko alem
Kaj hočem dalj na svetu še ostati! Lesketajoč se ti na prstu zalem.

Kako da sem pregrešil se,
Tega zares ne vem, —
A kakor hočeš, naj pa bo,
In jaz odtodi grem . . .
Le eno še bi prosil te: . . . Posodi
Mi en forint — potem pa srečna bodi!

Našla se je

izgubljena eksistenca. Več pove iz prijaznosti uredništvo.

Konfiskacija.

Zopet se vidi, v kakšni eri živimo! Ali je naša država sploh pravna država, se prašamo nehote, g. minister! — Ni! — To že presega vse meje, kako se z nami pometa. Ni dovolj, da je drž. pravdníštvo konfiskovalo vse dosedanje številke našega lista, tudi vse bodoče so zasežene! To je javen grom in škandalbanda! Naši gg. poslanci naj ministru nastavijo sveder. Quosque tandem Kranjec tebi osle kaže?

DOBRA KUHARICA

spisala Minka Vasičeva. — Dobiva se

v založništvu Lav. Schwentnerja v Ljubljani.

Cena 6 K, po pošti 6 K 55 h.

Obsiega na 576 straneh več nego 1300 receptov za pripravljanje najokusnejših jedi domače in tuje kuche, ima 8 fino koloriranih tabel in je trdno in elegantno v platno vezana.

Stanje hranilnih vlog nad
20 milijonov kron

Rezervni zaklad nad
700.000 kron.

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA - Prešernove ulice št. 3
sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dop. in od 3. do 4. ure pop., jih obrestuje po 4°/_o ter pripisuje nevzdržnjene obresti vsacega pol leta h kapitalu. Rentni davek od obresti plačuje hranilnica iz svojega. Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega fonda mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vsjo svojo davčno močjo. Denarne vloge sprejema po pošti in c. kr. pošt. hran. Posoja tudi na menice in na vrednostne papirje.

Cirilova in zvezdna cikorija
je domača in najbolja!

Tiskovna pomota.

Med „Nove slovenske muzikalije“ se je vrnila nam jako neljuba pomota, katero naj blagovoli čast. bralec sam popraviti; in sicer naj čita: Dr. A. Kapselc: „Cel dan iz pravn koval bom rumenjake“, namesto: „Cel dan s prjat'ljji praznil bom bokale.“

Zlata poroka.

Vsem zagovednim krogom vrlo dobro znana, obče priljubljena zakonska otroka g. Albin Bela in gdč. Lili roj. Čebulca, praznujeta čez danes teden petdeset let svojo prvo zlato poroko. Blagoslovi Bog in na mnogaja leta! Komentara ni treba.

Šešarkova.

„Slišste, al vejste, zakaj ima tistale krava rep sprejđ, glavo pa zad?“

„Ja, ne vem.“

„I, nuja! Zetu, k se je akul obrnila. — Al nejsem prov povejđu?“

Konec.

Priznано najboljšę oljnate barve

zmlete s stroji najnovęše sestave, prekašajo vsako konkurencu po finosti, ki omogočajo z jako majhno množino pobarvati veliko površino, razpošilja po nizkih cenah

A. Hauptmann, Ljubljana, Reseljeva cesta 4, Marijin trg 1
prva tovarna oljnatih barv, firneža, laka in steklarskega kleja.

Zaloga slikarskih in pleskarskih predmetov. Ceniki brezplačno.

Pekarija - slaščičarna - kavarna

Jakob Zalaznik

Ljubljana, Stari trg 21

Filijalki: Glavni trg 6 — Sv. Petra cesta 26

priporoča slav. občinstvu

štirikrat na dan sveže in okusno pecivo, vsakovrstne
sladčičarske izdelke, fine likerje, pristni pelinkovec,

Telefon št. 194.

sladoled.

Telefon št. 194.

GRIČAR & MEJAČ

Ljubljana, Prešernove ulice

priporoča svojo največjo in najstarejšo trgovino z izgotovljeno obleko
za gospode in dečke, gospe in deklice.

F. Hofmannov naslednik Franc Keber
urar in trgovec z zlatnino in srebrnino
Ljubljana, Dunajska cesta šte. 12

Velika zaloga žepnih in stenskih ur, ur-budilk, urnih verižic ter obeskov, uhanov, poročnih in drugih prstanov v največji izberbi po najnižji ceni. — Popravila se točno in ceno izvršujejo. — Ceniki zastoj in poštnine prosto.

Prva domača slovenska pivovarna
AUER

priporoča svoje najboljše marčno in bavarsko pivo.

Ak' pit' je tvoja želja
Ječmena sok in hmelja
Potem, prijatelj, se ne mudi
K Žoržu Auru se potruji.
Tam, kjer na ogled postavil
Konjička bel'ga je, se boš ustavil.
Mars'kteri romar tje priroma,
Kdor rad ne varje babe, doma,
Kdor puste rad ne je kapune,
Kdor spat ne more ob svitu lune,
Čegar ljubezen je vneta
Za predragega dekleta.
Vsak sili tje, kjer pivo se v kozarcih smeja,
Kjer se pogasi tud' najhujša žeja.

Dolgost življenja našega je kratka,
Po smrti pa ni več povratka,
Zato požuri se, ter vedi, da se piše
In govori nastopno od te hiše:
Kdor odrašččen gre iz sveta
Kranjec, da ni tukaj bil,
V hiši večnega očeta
Se ne bode veselil,
Dokler ne dočaka dneva,
Da dobi uboga reva
Od slovenske pive naše
Vsaj tri polne čaše.
Torej brž na mesta lice,
Da ne prideš v pekel, vice! —

Prva in edina narodna trgovina, v kateri
gospodje razun konfekcije vse stvari dobe

je

Prva modna trgovina za gospode
Engelbert Skušek - Ljubljana, Pred škofijo 19

Restavracija „Pri zlati ribi“

Ljubljana, Špitalske ulice št. 7

priporoča izvrstna domača vina, vedno sveže marčno pivo
ter priznana dobro kuhinjo.

Marija Rozman, restavraterka.

Blaž Jesenko - Ljubljana, Stari trg 6

priporoča

klobuke, cilindre, slamnike

najnovejše fačone

— po najnižji ceni. —

ERNEST SARK

Ljubljana, Dvorni trg 3

Trgovina z modnim in svi-
lenim blagom.

Potrebščine za krojače in šivilje.

Moške srajce, ovratniki, manšete, pasi, nogavice.

Moderci francoske oblike.

Največja izber toaletnega blaga itd.

Povodom stoletnice Prešernovega rojstva
v restavraciji „pri Roži“, Židovske ulice, otvorena

PREŠERNOVA VINARNA

toči slej kakor prej samo pristna vina. Opozarja se zlasti
na dolenski cviček št. 14, španjolko in karmenet.

TRGOVINA Z USNJEM

IVAN MARCHOTTI

LJUBLJANA, SV. PETRA CESTA 30

priporoča svojo veliko zalogo domačega in inozemskega blaga, kakor tudi
vsake vrste mazila za modne črevlje.

Vnanja naročila izvršujejo se najsolidnejše in točno.

Proti zobobolu in gnilobi zob izborno deluje dobro znana
antiseptična Melusine ustna in zobna voda,

utrdi dlesno in odstranjuje neprijetno sapo iz ust. 1 steklenica z navodom 1 K.

Blag. g. M. Levsteka, lekarnarja v Ljubljani. Vaša izborna Melusine ustna in zobna voda je najboljšje sredstvo zoper glavobol, odstranjuje neprijetno sapo iz ust in je neprekošljivo pripomoček proti gnilobi zob, zato jo vsakemu najstopleje priporočam. Ob enem pa prosim, pošljite še 3 steklenice Melusine ustne in zobne vode. Dovolim, da to javno oznanite, ker je res hvale vredno. Leopold Gangl, mestni tajnik.

Metlika, 24. aprila 1905.

Dež. lekarna M. Levsteka, Ljubljana, Reseljeva cesta št. 1.

Najdovršenejše fotografije

v vseh velikostih in v vseh postopkih izvršuje ob vsakem vremenu

Avg. Berthold fotografično-umetniški zavod
Ljubljana, Sodnijske ulice 11.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani

Podružnici v Celovcu in Spljetu.

Rezervna glavnica K 2.000.000 — Rezervni fond K 205.000.

Najboljše in najcenejše klobuke

priporoča J. SOKLIČ v Ljubljani
Pod trančo št. 1.

ŠVICARIJA

je najprijetnejše
ležeča restavracija in kavarana v
Ljubljani, zlasti

ugodna za zajutrkovanje. Priznana najboljša kava, izvrstna
pristna vina, vedno topla in mrzla kuhinja. - I. Kenda, restavrater.

K. Košak, zlatar v Ljubljani

Priporoča svojo bogato zalogo zlat-
nine, srebrnine, dragih kamenov in ur.

Prešernove
ulice št. 5.

Sprejema in izvršuje vsakovrstna zlatarska dela in popravila.

Avgust Agnola, Ljubljana

Dunajska cesta št. 13.

Velika zaloga steklenega in porcelanastega
blaga itd. Krasna izber raznovrstnih svetilk.

V zalogi ima tudi — cementirane — kahle.

SLAVIJA

vzajemna zavarovalna banka v Pragi.

Rez. fondi: 31.865.396-80 K. Izplačane odškod. in kapitalije: 82.737.159-57 K.

Po velikosti druga vzajemna zavarovalnica naše države
z vseskozi slovansko-narodno upravo.

Vsa pojasnila daje: **Generalni zastop v Ljubljani**, čegar pisarne so v
lastnej bančnej hiši v **Gospodskih ulicah 12**.

Sprejema zavarovanja človeškega življenja po najraznovrstnejših kombina-
cijah pod tako ugodnimi pogoji, ko nobena druga zavarovalnica. Zlasti je
ugodno zavarovanje na doživetje in smrt z zmanjšujočimi se vplačili. Vsak
član ima po preteku petih let pravico do dividende.

Zavaruje poslopja in premičnine proti požarnim škodam po najnižjih cenah.
Škode cenjuje takoj in najkulantneje. Uživa najboljši sloves, koder posluje.
Dovoljuje iz čistega dobička izdatne podpore v narodne in občekorist. namene.

Brata Eberl, Ljubljana

slikarja napisov in lakirarja. Deko-
racijska, stavbena in pohištvena
pleskarja.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.

Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve
(Francišksanske) ulice 6.

Telefon 154.

Ustanovljeno 1842.

JOSIPINA SCHUMI

tovarna sladčic in kanditov v Ljubljani

Priporočam p. n. čast. gg. trgovcem in slav. občinstvu svojo največjo, naj-
cenejo zbirko sladčičarskih izdelkov. Vsakovrstne času primerne predmete,
kakor: fine bonbone, pecivo itd. Vse v izborni kakovosti ter po kolikor
mogoče nizki ceni. — Privatna naročila izvršujem točno ter le proti poš-
nem povzetju.

Dragotin Hribar v Ljubljani

Tiskarna knjig in umetnin.
Založna knjigarna. Knjigoveznica.
Zaloga šolskih tiskovin odobrenih
od c. kr. dež. šol. sveta.

Velika izber glasbenih potrebščin.

I. kranjska tvornica pletenin in
tkanin.

Tovarniška zaloga v Šelenburgovih
ulicah 23.

Nizke cene in točna postrežba.

Samozaložba. — Uredil Srečko Magolič. — Tiskal Dragotin Hribar v Ljubljani.

